

de quintes amb perversos intents etc. etc., no es del pitjor lachiquisme? I no presentar comptes malgrat les reiterades demandes de l'opinió desitjosa d'assabentar-se de l'inversió donada als cabals del comú i la sospitosa resistència a deixar conèixer la veritable situació econòmica del municipi per a que'l poble no s'enteri del desastre de l'administració torrista, no és caciquisme i altres coses?

I ésser proveïdor de societats i aprovar-se com a president les factures pròpies i cobrar-se-les com a taberner, abusant de l'influència del càrrec, es gaire decorós? I rompre les fulles del padró per a pendrer el vot dels adversaris, i en vigílies d'eleccions fer fornades de socis de pas per a conuenir l'oca que serveixia a l'hoia per a la política i per a el negoci, es gaire moral? I no es indigne utilitzar infeliços que no tenen capacitat intel·lectual ni consciència dels seus actes, imposant-els-hi mesures arbitràries que repugnen les consciències honrades i estrafar la missió augusta d'institucions honorables per a venjances personals?

I els autors d'aquestes i altres coses lleuges, quals dades conservem en cartera, tenen la cínica gosadia de vantar-se redemptors 'del poble i de matadors del drac del caciquisme! No es faa llunyana llur intervenció en les eleccions generals que no recordem llur intent de ressucitar l'antic caciquisme al districte, foragitat per nosaltres, empenyant-se endebades pel triomf de gent bandejada de partits de opinió i — com el parent d'aqueixa nul·litat que fa de secretari — refugiades en les remaderies caciquistes que tenen llur centre a Madrid. ¿Es que també s'han oblidat dels pactes, aliances i relacions d'ahir amb toia llei de grops des del més extremadament reaccionari als més demagogos? I de tot això el torrisme en diu anticaciquisme i moralitat!!

Sapiguen els revolucionaris de pacifista que estem disposats a entrebancar, amb el concurs del poble, la seva tasca designant de professionals de la política que confonen il·lusionosament la caixa d'ahir amb la pròpia, amb greu perjudici del comú.

El poble que treballa i sab rebelar-se contra les grans injustícies, que ha desterrat el vell caciquisme del districte, esboscitarà els mollos groillers que s'ha forjat el torrisme per a «vejar i oír», i amb la força de la raó i la raó de la força tallanyarà tard o d'hora de la caixa communal que mafinet i amb exemplaritat que serà perdurable en la memòria de tots, el llençarà del govern de la vila hagut per males arts.

D'arts

ORFEÓ GRANOLLERÍ. Prosseguint en sos nobles propòsits de dar esplai a sos socis amb festes culturals, aquesta entitat, choral

doná'l passat diumenge son segón concert a càrrec del Quintet que dirigeix el mestre En Martí Llobet, del quin tinguerem ocasió de parlar-ne amb elogi en el nombre passat.

L'execució de les obres que integraben el programa fou, si cab, més perfecte que la primera vegada, essent molt celebrada per la numerosa concurrència que omplenaba de bat a bat el local.

L'èxit fou sorollós, ens plau registrarlo. El programa fou allargat amb l'obra «Iyadas» per a piano i violí a càrrec del mestre Llobet i en Miquel Vicens, qui l'executá amb justesa, molt ben acompanyat per el primer, essent obligat a bisar-la i ho feu, dant a conèixer una obra nova, «Reverieu de Schuman», logrant una bona execució i ésser fortament aplaudits.

La nit de la festa de Sant Josep, aquest per tots conceptes benemèrit «Orfeó» ens dona una altra prova de com se desvetlla per la cultura artística de nostre poble, boi demostrant amb fets, no amb paraules, com altres, mendicants dels cabals, fins de quins no pensen com ells, de com no'ls guia, al presentar aconteixements com el que registrem, cap fi utilitari ni comercial sino'l fer via avant vers son ideal, ideal noble i sà, que procuren no's corrompi ni amb l'insidia ni amb l'odi que vulga abocar-se i d'això debem felicitar-nos en i en felicitem al «Orfeó Granollerí» i a sos directores en bé dels aimants de la cultura i 'l bon nom de nostre poble.

En aital festa, hi donà una sessió de Música de Càmera, a càrrec del «Trio Raduà-Tomàs» integrat per les senyoretas Concepció Raduà (piano), Anna Tomás (violí) i Teresa Raduà (violoncel).

Sols mots d'alabances debem estampar i si fossim a reflectar l'opinió general, posariem al «Trio Raduà-Tomàs» entre'ls millors de nostraterra, per son bon conjunt, pulcritut i consciència de son comès, d'aquí les ovacions de que foren objecte de la nombrosa concurrència que hi assistí.

De voler complaure els desitjos del auditori, haurien tingut que repetir totes les obres.

La senyoreta Teresa Raduà en son comès, tocà fora de programa «Aria» de Bach, i la senyoreta Anna Tomás en el seu «Reverie» de Schumann. Ambdues foren acompanyades al piano per la senyoreta Concepció Raduà.

* * *